

Ὅπωςδὴποτε ὅμως δὲν ἠπατήθην εἰς τὴν γενικὴν κρίσιν μου, προσετίθει, ρίπτων νικητήριον βλέμμα πρὸς τὸν κ. Βέννερ. Αἱ Ἀγγλίδες δὲν παρακμάζουσι τοσοῦτον ταχέως ὅσον αἱ Αὐστραλίδες.

Τὸ ἐντιμον μέλος τοῦ ἰδικιτέρου Συμβουλίου τῆς Μελβούρνης εἰτεῖρει ἀπόλυτον σιγὴν, καὶ ἦν βεβουθισμένον ἐν μεγίστῃ συννοίᾳ. Ἐφ' ὅσον ὁ Σκῶτος Συνταγματάρχης ὠμίλει, ἀπησχολεῖτο ἐπιμόνως εἰς τὸν ἐπιμελεῖν καθαρισμόν τῶν πολιτευτικῶν διοπτρῶν του.

Ὁ Βαρῶνος Σ. εἶχε μετακομίσει ἐκ τοῦ ἀναγνωστηρίου, τὸ *Bibliothecae Barwoniae*, καὶ εὐρῶν ἐν αὐτῇ μετὰ τινα ἀναδίφησιν τὸ ὄνομα τῆς Λαίδου Ρ. ἀπήγγελλε μεγαλοφώνως πάντα τὰ εἰς αὐτὴν ἀφορῶντα, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεώς της ἐξαιρουμένου.

— 1844. Διάβολε! 42 ἔτῶν λοιπόν! Ἀπίστευτον! . . .

Καὶ ἐγὼ ἐπανελάμβανον, αὐθαιρέτως παρηλλαγμένον τὸν περιφημον στίχον τοῦ Ὁραφίου :

O Mater Pulchra . . . filii junior

TIMESON.

Η ΚΑΛΗ ΜΑΝΑ

ἰκ-τάκ . . .

— Ἐμπρός.

— Γιάνκο μου, καλημέρα σου.

— ὦ, ἡ κυρὰ μαμμὴ! . . . κ' ἡ θυγατέρα σου ;

— Μὴ τὰ ρωτᾷς, παιδί μου,
καὶ 'ποῦ κακὸ μᾶς θέλει.

— Πῶς, τί συμβαίνει ; . . Κάθησε, μαμμὴ μου.

— Θὰ φύγω εὐθύς, καλέ μου, μὴ σὲ μέλλῃ.

Ἐρνοῦσα βιαστικὴ, μὰ σ' ἀγαπῶ
κι' ἐμπῆκα μιὰ στιγμὴ νὰ σοῦ τὰ 'πῶ.

Μὰ τσουμουδιά! 'ς τὰ μάτια σου σ' ὀρκίζω,
κύττα μ' ἐδῶ . . .

— Τί λόγος!

— Σὲ γνωρίζω,

μὰ πάντα ὁ κόσμος . . . ξέρεις, νοστιμεύεται
 'ς τὰ ξένα μυστικά ν' ἀνακατεύεται.

Ἄν εἰς ἐσέν' ἀνοίγω τὴν ψυχὴ μου,
 δὲν εἶσαι ξένος . . . σ' ἔχω 'σάν παιδί μου
 κι' ὅ,τι κι' ἂν ἔχω μέσα μου στὸ βγάνω,
 ἂν δὲν τὸ 'πῶ 'ς ἐσὲ παιδί μου σκάνω!

Εἶμαι ἀπελπισμένη . . .

Ξέρεις ἐσὺ πῶς ἔχω ἀναστημένη
 τὴν Ὀλγα μου, 'ποῦ ὡς νὰ μοῦ μεγαλώση
 μὲ ὑπόληψι καὶ μὲ τιμὴ καὶ γνῶσι,
 τὸ 'ξέρω ἐγὼ κι' ἓνας Θεὸς γνωρίζει
 τί ἐτράβηξα . . . κι' ὁ κόσμος ἄς γκαρίζη!
 Καθ' ἓνας εἶν' ἐλεύθερος νὰ λήη. . .

Ἐκεῖνο ἐμὲ 'ποῦ ψένει καὶ μὲ καίει
 εἶνε ἡ γλωσσοφαγιά τοῦ κόσμου τ' ἄτιμου,
 'ποῦ ξέρει νὰ 'μιλῇ γιὰ τὸ κρεββάτι μου
 καὶ δὲν κυττάει τὰ τράβα τοῦ σπιτιοῦ του
 'ποῦνε σὰ ζωγραφικαὶς τοῦ κούτελου του.

Νᾶξερeres πόσα ξέρω . . . μὰ ἔ, σιωπῆ,
 καλλίτερα ἢ μιλιὰ νὰ μοῦ κοπῇ!
 Ἀλήθεια εἶμαι φτωχὴ, ἀλλ' ὡς κ' οἱ ὀχτροὶ μου
 γνωρίζουνε καλὰ τὴ γέννησί μου,
 κι' ἂν 'πέσανε ἀπὸ μὲ τὰ δαχτυλίδια,
 τὰ δάχτυλά μου ἐμείνανε τὰ ἴδια
 κι' ὄχι 'ποῦ τόρα κάθε μιὰ τὸ θέλει
 καὶ μ' ἓνα ἐκεῖ 'ποῦ μᾶς φορεῖ κουρέλι:
 «Κυρά!»! σοῦ λέει· μὰ σώπα κι' ὅσα βάνουνε
 γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος πῶς τὰ κάνουνε!
 Ὀλαις τῆς βλέπεις καὶ συροκαλοῦνε
 καὶ μιὰ στιγμὴ τὴν Ὀλγα μου νὰ ἰδοῦνε,
 ἔτσι νὰ 'βγῇ νὰ πάρη 'λίγο ἄερα,
 τοὺς πέρνει ὁ διάλογος μάνα καὶ πατέρα.
 Ὀλαις μ' ἐκείνη τὴ γλωσσοφαγιά τους
 τὴν τρῶνε, 'ποῦ νὰ φάνε . . . τὰ μυαλά τους!

Ἄν ἐφθασαν νὰ εἰποῦν πῶς τὰ στηθάκια της
 εἶνε πλαστά καὶ ξένα τὰ μαλλάκια της,

καὶ τόρα ἐσὺ γνωρίζεις . . .

μὰ ἔλα λοιπόν, κάθου νὰ τοὺς γκαρίζης.
 Εἶδες ποτὲ 'στ' ἀγγελικά της μοῦτρα
 νὰ βάλῃ κοκκινάδι; ξέρει μπουτρα;
 Καὶ ἡ ἄτιμες φωνάζουν πῶς μοῦ φτιάνεται·
 μὰ χάνεται μ' αὐτὰ μιὰ νειὰ ἢ δὲ χάνεται;
 Ἡ ζήλεια τους, παιδάκι μου, εἶνε ζήλεια,
 κι' ἐγὼ μιλιὰ! 'ποῦ ἂν σ' ἄνοιγα τὰ χεῖλια
 θὰ σ' ἔκανα νὰ φρίζης . . . μὰ ἔ, σιωπή!
 Καλλίτερα ἡ γλωσσούλα μου ἄς σαπῇ
 παρὰ νὰ βγάλω λέξι γιὰ τῆς γνώραις τους. . .
 Ἄς τῆς χαροῦν ἡ χριστιαναις τῆς κόραις τους,
 ὅμως κι' ἐμέν' ἄς μὴ μὲ ψαλιδίζουνε·
 Γιὰ πὲς μου· φταίω ἂν ἴσως μ' ἐρεθίζουνε
 καὶ 'πῶ μιὰ λέξι, φταίω;
 Τί νὰ σοῦ κάμω; εἴμ' ἄνθρωπος, τὸ λέω!
 Καὶ πάλι ἀπ' ὄσαις κι' ὄσα νὰ τοὺς γνώρισα,
 μὲ ἄκουσες ποτὲ νὰ ἐκατηγόρησα;
 Κύττα μ' ἐδῶ, νὰ . . . ξέρω ξαφνικά τους
 'ποῦ ἂν θέλω νὰ μιλήσω, συφορά τους. . .
 Μὰ δός μου νᾶμαι ἄλλη κι' ὄχι ἐγώ,
 νὰ ἰδοῦνε τὴ μαμμὴ τὴ Μαριγώ!
 Κι' ἔχουνε, ἡ βρώμαις, μούτρα, λέει, καὶ στόμα
 νὰ 'θρίζουν καὶ τὴν Ὀλγα μου ἀκόμα!
 Τὴν Ὀλγα, ναί! . . . Ἄκου τὸ γεγονὸς
 καὶ πιστεψέ μου ἂν εἶσαι χριστιανός:
 Τώρα τῆς ἄλλαις ἦλθε ἀφ' τὸ Μενίδι
 τῆς πρώτης μου ἐξαδέλφης τ' ἀνεψίδι·
 κι' ἄκου νὰ ἰδῆς: Ἄπο βραδὺς τριγύριζε
 'στὴν Ὀλγα μου ἀλογόμυγα, κι' ἐσφύριζε
 ἀχάραγο τ' αὐτί μου, καὶ τῆς κάνω:
 «Κάποιος θαρθῆ», 'ποῦ μὲς τὸ λόγο ἐπάνω—
 Κύριε τῶν δυνάμεων! — νὰ σου τόνε!
 Ὀλγα, τῆς λέγω, δὲ σ' τῶπα; δέξου τονε.
 Ἄς εἶνε· τὸν κρατήσαμε 'στὸ πρόγευμα
 κι' ἐκεῖνος μὲ τὴν ἄμαξά τὸ ἀπόγευμα
 μᾶς 'πῆρε εἰς τοῦ Φιζ τὴ μπιραρία·
 μὰ ποῦ μ' ἐκείνη τὴν κακοκαιρία

νὰ μείνη ἔξω ἢ Ὀλγα! Ἐσυμφωνήσαμε
κ' ἤλθαμε πάλι σπίτι κι' ἐδειπνήσαμε.

Ἀνάθεμα, παιδάκι μου, τὴν ὥρα
καὶ τρισαναθεμάτη!

Ποιὸς τῶλπιζε πῶς θάλλη τέτοια μπόρα
γιὰ νὰ ξεσπάσῃ ἐστὴ δίκῃ μου πλάτῃ!

Μὲ τ' ὠρολόι ἐστὸ χέρι ἐκαρτερούσαμε
πότε θὰ πάψῃ! κι' ὄλο τὸν κρατούσαμε,

γιατὶ ὄχι ἐκεῖνος, ποῦ ἦτο συγγενής,
μὰ οὔτε κι' ἐβραῖο δὲν θ' ἄφινε κἀνεὶς

νὰ φύγῃ μ' ἓνα τέτοιο θεοπότι . . .

Κα' ὁμως ἰδὲς τὴν ἀτιμῆ ἀνθρωπότη
'ποῦ ὡς καὶ γι' αὐτὸ φαρμάκι θὰ ξεράσῃ·

ναί, Θεέ μου, ὅποιος τὰ λείει νὰ σκουληκιάσῃ,
ναί, Θεέ μου, ὅσα τῆς λένε νὰ τὰ λάβουνε,

παπᾶς νὰ μὴ ἔβρεθῇ νὰ μεταλάβουνε,
ποτὲ νὰ μὴν ἰδοῦνε προκοπὴ

ἢ βρώμας, ἢ κοχόταις . . . μὰ ἔ, σιωπὴ!

Παρὰ νὰ πῶ κακὸ γι' αὐτούς, παιδάκι μου,
κάλλιο νὰ σαπηθῇ τὸ στοματάκι μου.

Σῶλεα λοιπόν . . . ἄ, ναί, πῶς τὸν κρατούσαμε

καὶ πότε θεὸς νὰ πάψῃ ἐκαρτερούσαμε,
μὰ τοῦ κακοῦ ἀνέμου ἐπεριμένναμε,

νὰ μείνη ἐκεῖ, νὰ κοιμηθῇ μαζί μας :

«Δὲν εἶσαι ξένος, τοῦπα, εἶσαι παιδί μας»,
μὰ ἐκεῖνος ποῦ! . . . Θεέ μου τί ἄντροπαλὸς

τίμιος, σωστός, ἀθῶος, καλός, καλός!

Χωρὶς νὰ σ' τὰ πολυλογῶ, τὸν πείσαμε

κ' ἤθελε ναί ἢ ὄχι τὸν κρατήσαμε.

Κοιμήθη μοναχὸς ἐστὴν καμαρούλα του,

τὸν ἔϋπνησ' ἑνωρὶς ἢ ξαδελφούλα του,

ἤπιαμε τὸν καφέ, ἐνίφθη, ἐντύθηκε,

μᾶς εἶπε πῶς ἐκατευχαριστήθηκε,

κι' ἐπῆγε ἐς τὸ καλὸ μὲ τὴν εὐχὴ μου.

Αὐτὸ καὶ μόνο ἔφθασε, ψυχὴ μου,

γιὰ νὰ φωνάζουν ἢ ἀτιμαὶς γειτόνησαι,

ἢ σκρόφαις, ἢ παληόβρωμας, ἢ φόνισσαις,—

'ποῦ κάλλιο ἀπὸ φάουσα νὰ ψοφήσω,
 παρὰ κακὸ γι' αὐτούς νὰ μελετήσω—
 ἔφθασε αὐτὸ καὶ μόνον νὰ τῆς κάμῃ—
 Σ' τὸ λέω κ' ἰδές με . . . τρέμω 'σάν καλάμι—
 νὰ τῆς τὸν βγάλουν ἀγαπητικό της . . .
 Ὑψίστε Θεέ ! Ἀκοῦς ; . . . τὸν ξάδελφό της
 τῆς ἔβγαλε — 'ποῦ νὰ τοὺς βγῆ τὸ μάτι—
 τὸ Νίκο ! Ἀκοῦς ἐκεῖ ἔντροπή καὶ ἀπάτη ;
 Βλέπεις ἢ στρίγκλα ἢ ζήλεια τί μοῦ κάνει ;
 Κι' ἂν ἴσως τόρα ἢ Ὀλγα μου πεθάνῃ,
 τί θὰ γενῶ ; . . Κρίνε με τόρα ἐσύ . . . —
 Νὰ τὴν ἰδῆς, δὲν ἔμεινε ἢ μισή !
 Καὶ ἴσα ἴσα γιὰ τοῦτο ἀναγκάστηκα
 κ' ἦλθα νὰ σοῦ τὰ 'πῶ.— Ἄχ, ἐκουράστηκα,
 δός μου ἄλλο νερό . . . — Θὰ μὲ σκλαθώσῃς
 κι' ἐμὲ καὶ τὴν Ὀλγούλα μου θὰ σώσῃς,
 ὅταν ἀδειάζῃς νᾶρχεσαι ὡς ἐκεῖ . . .
 Φοβοῦμαι μὴ τελειώσῃ φθισικὴ !
 Μ' ἔστειλε νὰ σ' τὸ 'πῶ χίλιαις φοραῖς,
 μὰ ποῦ μυαλὸ μ' αὐταῖς τῆς συμφοραῖς . . .
 Κι' ἂν ἔλθῃς καὶ μὲ φίλους δὲν πειράζει,
 'στὴ θέσι ἐκείνη 'ποῦνε
 ὅσοι γιατροὶ τὴ 'δοῦνε
 τῆς λένε, ὅσο ἔμπορεῖ νὰ διασκεδάζῃ.
 Μὴ δείξῃς 'στὴν περίστασι ἀπονιά . . .
 Εἶπ' ὅσα εἶπε τόρα ἢ γειτονιά
 κι' ἂν 'ποῦνε καὶ γιὰ σᾶς ποῦσθε παιδιὰ μου,
 τῆς ἔχω μὲ συμπάθειο . . . 'στὴν καρδιά μου.
 Ἔλα, ἔχε 'γειά' σ' ἐζάλισα, παιδί μου.
 Τί λόγος !

— Γειά σου.

— Στὸ καλὸ μαμμὴ μου.

*Ἐν Ἀθήναις.

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

